

వియ్యపురాలు

మా బొంబాయి దొడ్డమ్మ చాలా చిత్రమైన వ్యక్తి. ఎప్పుడూ చలాకీగా ఎంతో హుషారుగా ఉంటుంది. ఆవిడకు అరవై ఏళ్లు నిండినా చూడ్డానికి యాభై ఏళ్ళు నిండని మనిషిలా కనబడుతుంది.

ఆవిడ అసలు పేరు సావిత్రి. కాని అందరం బొంబాయి దొడ్డమ్మనే పిలుస్తాం. మా అమ్మకి కజిన్ అవుతుందిట. ఎమ్మే పాసైంది. ఇంగ్లీషు హిందీ, తమిళం, మహారాష్ట్ర భాషలు చక్కగా మాట్లాడగలదు. గొప్ప స్నేహశీలి. బంధుప్రీతి ఎక్కువ. ప్రతీ రెండు మూడేళ్లకో పర్యాయం బొంబాయి నుండి వచ్చి బంధువులను, స్నేహితులను చూసి అందరి యోగక్షేమాలూ తెలుసుకొని వెళ్తుంది.

ఆవిడభర్త సుందర శాస్త్రిగారు బొంబాయి టెక్స్టైల్ మిల్స్ లో చీఫ్ ఇంజనీరుగా పనిచేసి పది సంవత్సరాల క్రితమే పోయారు. వాళ్లకు ఇద్దరు కొడుకులు. పెద్దవాడు మధుకర్ డాక్టరు. రెండోవాడు వినయ్ దుబాయ్ లో కంప్యూటర్స్ ఇంజనీరు. ఇద్దరబ్బాయిలకీ పెళ్లైంది.

అనుకోకుండా ఈరోజు ఉదయాన్నే బొంబాయి దొడ్డమ్మ వచ్చింది. ఆవిడతో కూడా ఒక గుజరాతీ ఆవిడ, ఒక మహారాష్ట్ర ఆవిడ వచ్చారు. వాళ్లిద్దరిదీ ఇంచుమించు మా దొడ్డమ్మ వయస్సే ఉంటుంది.

“చిన్నా! వీళ్లిద్దరూ నా ఫ్రెండ్లు... ఈవిడ మా చిన్నమ్మాయి!” అని నన్ను పరిచయం చేసి “వీళ్లు సింహాచలం, అరసవిల్లి అవీ చూస్తామంటే నా వెంట తీసుకొచ్చాను. పెద్దదాన్నయిపోయాను. ఇక ఒంటరి ప్రయాణం చెయ్యలేను. ఏవిటో ఓపిక ఉన్నా, లేకున్నా ఎప్పుడూ నేను రావడమే కాని మీ రెవరూ రారు కదా?” అంది నిష్ఠూరంగా.

వాళ్లు స్నానం చేసి టిఫిన్ చేస్తుంటే మా పక్కంటి వారి అమ్మాయి సరోజ వచ్చింది. సరోజ

అందంగా, నాజూగ్గా ఉంటుంది.

“చిన్నా! ఎవరే ఈ అమ్మాయి? అని అడిగింది.

“పక్కంటి బులుసు వారమ్మాయి. వాళ్ల నాన్న కూడ ఇంజనీరు. ఈయన కోలీగ్” అన్నాను.

“అంటే మనవాళ్లేనన్నమాట. ఇలా రా అమ్మా అని సరోజను తన పక్కన కూర్చో పెట్టుకొని వాళ్ల విరాలన్నీ అడిగి తెలుసుకొంది.

“మీ అమ్మగారిని ఓ పర్యాయం రమ్మన్నానని చెప్పు” అంది.

సరోజ ఇంటికి వెళ్లి వాళ్లమ్మ గారిని పంపించింది.

సరోజ అమ్మగారు శాంతగార్ని మా దొడ్డమ్మకు పరిచయం చేశాను.

“మీ అమ్మాయి సరోజకు ఈయేడు పెళ్లిచేస్తారా?

మేనరికాలుకాని, దగ్గర సంబంధాలుకాని ఉన్నాయా?” అని అడిగింది.

మాకు మేనరికాలు కాని, దగ్గర సంబంధాలు లేవండి, మంచి సంబంధం వస్తే వెంటనే చేసేస్తాము’ అన్నారు శాంతగారు.

“మీ అమ్మాయిని మా కోడలుగా చేసుకొంటాం. బొంబాయిలో మా మరిది గారబ్బాయి ఉన్నాడు. టాటా కంపెనీలో కంప్యూటర్స్ ఇంజనీరు-జీతం నెలకు పదివేలు. మా మరిది కూడ అందులోనే పనిచేస్తున్నాడు. మీలాగే వారికీ ఒక అమ్మాయి. ఒక అబ్బాయి. అమ్మాయికి పెళ్లైంది. అల్లుడు భిలాయిలో మేనేజరు.

“పెళ్లికొడుకుది మంచి పర్సనాల్టీ. వయస్సు 26 సం॥ మాకు కట్నకానుకల ఆశ లేదు. మీ వారితో సంప్రదించి చెప్పండి” అంది దొడ్డమ్మ.

“అమ్మా! సరోజను మా మరిది కొడుకు రవీంద్రకు చేసుకుంటే బావుంటుంది. మన పెళ్లి సంబంధం చూడమని నాకు చెప్పారు” అంది.

మా దొడ్డమ్మ మాటలకు శాంతగారెంతో ఆనందించి సాయంత్రం వాళ్లాయనను తీసుకొచ్చారు.

దొడ్డమ్మ వాళ్లకు రవీంద్ర నక్షత్రం, పుట్టిన తేదీ, బయోడేటా ఇచ్చింది. “మా వాళ్లకు జాతకాల మీద నమ్మకం లేదు. అయినా ఆడపిల్లవారు కనుక పొంతన విషయం వెరిపై చేయించండి. నేను రెండు మూడు రోజులుంటాను. నాతో బొంబాయి నుండి ప్రెండ్లు వచ్చారు. వాళ్లకు సింహాచలం, అరసవిల్లి అవీ చూపించాలి. మా అల్లుడిగారి కారు రిపేరులో

ఉందిట. అందుకని మాకు టాక్సీ ఎరేంజి చెయ్యమన్నాను. రెండు రోజులు దేవుడ్ని చూసి వస్తాం. మీరు ఈ లోగా చెప్పండి” అంది.

“టాక్సీ ఎందుకండీ? నా కారు తీసుకొని వ్వండి” అన్నారు.

“మీదా? ఒద్దండి. మీ కిబ్బంది” అంది మొహమాటంగా.

“మా కిబ్బందేం లేదండీ. ఉదయాన్నే డ్రైవరు కారు తెస్తాడు మీరు రెడీగా ఉరడండి. చూడవల్సినవన్నీ నిదానంగా చూసిరండి” అన్నారు.

“మీరు నాకు అప్పుడే వియ్యపురాలి హోదా కల్పించేరన్నమాట” అంది దొడ్డమ్మ నవ్వుతూ.

దొడ్డమ్మ వాళ్ల కారులో తన ఫ్రెండ్సును తీసుకెళ్లి సింహాచలం, అరసవిల్లి, శ్రీకూర్మం, ర్యాలీ చూపించి తీసుకొచ్చింది.

“నేను మా వాళ్లకి మీ అమ్మాయి సరోజ ఫోటో చూపించి వివరాలన్నీ చెప్తాను. మా రవీంద్ర ఫోటో మీకు పంపుతాను. మీరు ఫార్మల్ గా మా మరిదికి పిల్లని చూడ్డానికి అబ్బాయిని తీసుకొని రమ్మనమని లెటర్ రాయండి. నేను వాళ్లను పంపుతాను” అని చెప్పింది దొడ్డమ్మ శాంతగారికి.

మా దొడ్డమ్మ బొంబాయి వెళ్లిరెండు నెలలైంది. ఆమె వద్ద నుండీ ఏ ఉత్తరమూ రాలేదు.

“మా వియ్యపురాలుగారు ఉత్తరం రాశారా?” అని రోజూ శాంతగారు నన్నడుగుతున్నారు.

ఆవిడ రోజూ ఆలా అడగటం, నేను లేదని చెప్పగానే ఆవిడ ముఖం చిన్నబోవటం నాకెంతో బాధగా ఉండి మా వారి చేత మా దొడ్డమ్మ మరిదిగారికి లెటర్ రాయించాను.

“సారీ! మీకెవరో రాంగ్ ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చారు. మా అబ్బాయి రవీంద్రకు గత సంవత్సరమే వివాహమైంది” అని తిరుగు టపాలో వచ్చిన జబాబు చూసి నిర్ఘాంతపోయాము.

(ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, 2-10-1996) ❀